

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево браћо и сестре дивнога славља нашега православља. Ево празника када прослављамо два првоврховна света апостола Петра и Павла који су надахнути Духом Светим обишли тадашњи познати цео свет проповедајући васкрсење Господа Христа и ту своју проповед посведочили су својим животом али и својим страдањем, својом смрћу. Свети апостол Петар био је из броја дванаесторице апостола међу првима који су пошли за Господом Христом али се увек истицао испред осталих апостола својом ревношћу и обећањима, нажалост и својим страхом.

Јер то је био човек као и сви ми остали од крви и мяса, и када је Господ ухваћен у Гетсиманском врту и поведен на страдање гле, иако је обећавао Господу да се неће Њега никада одрећи ни по цену живота, он се пред слушкињом једном три пута одрече да га познаје. То је слика обичног човека који је плашљив, уто је био обичан рибар галилејски, није био завршио никакве високе школе, факултете, универзитете, него се бавио занатом својим и од тога живео. Али када је дошло време и када је Господ њега васпоставио у апостолство поново, и сишао Дух Свети на њих онда је он постао неустрашиви борац за истину Христову, за правду Његову, за Његову личност, за Његову проповед и потрудио се више од осталих апостола.

А апостол Павле у време када је Господ проповедао нигде се не помиње. Није он био у реду ових апостола. А после Његовог васкрсења и вазнесења на небо када се хришћанство почело ширити апостол Павле се појављује прво као Савле, као гонитељ хришћана, гонитељ свега

онога што је име Христово носило на себи. Имао је велику ревност јер је био завршио школе фарисејске, имао је велику ревност за отачку веру старозаветну, сматрао је хришћанство неком јересју, нечим што треба уништити и он је био веома ревносан у томе. Где год је чуо да има хришћана хитао је тамо да их прогони, да их хвата, да их баца у тамнице и да их уништава. И тако тај млади човек Савле пошао је у Дамаск и где шта му се деси на путу!?

Господ га изабра да му буде сведок по целој васељени. Јави му се Господ на томе путу уз чудесне светлости и са питањем: „Савле, Савле зашто ме гониш?“ Престрашен, уплашен упита: „Ко си ти Господе? Ја сам онај кога ти гониш.“ И ту је Савле ослепео од те божанске светлости. Његови пратиоци су га одвели у Дамаск по речи Господњој и тамо га је апостол Ананија крстио после три дана, он је прогледао и постао је велики апостол Господњи који се заједно са апостолом Петром удостојио да буде назван првоврховни апостоли јер су се они највише потрудили на ширењу науке Христове.

Петар својом ревношћу, апостол Павле својом ревношћу и својим пером јер је поред проповеди у многим местима које је пролазио или је био вођен и гођен, од гонитеља тада хришћана он је написао и многе своје посланице. Четрнаест посланица је сачувано од апостола Павла које је он писао разним црквеним општинама или појединцима и у њима износио суштину и дубину Христовога учења.

Ето те јунаке Христове ми данас славимо браћо и сестре. Један обичан рибар други школован човек у вери Христовој и Његовој светлости били су једнаки. Неуки и уки али вером једнаки и вером јаки. И они су се тако браћо

и сестре удостојили да Господ њих прослави јер су и они Господа прославили. Пронели су Његово име, његову науку и показали су целом роду људскоме да је Господ заиста Син Божији који је дошао овде на земљу међу људе да би људима даровао живот вечни. Апостол Петар је исповедио када је једном Господ питао шта ви мислите ко сам ја? Он је рекао: „Ти си Христос син Бога живога.“ Њему Господ обећава: *Петре, Петре није ѿи ѿо јавило ѿело и крв неіо Оѿац мој небески*. На тој вери да је Господ истинити Син Божији, на томе камену исповедања вере праве Господ је основао Цркву своју коју су апостоли својом проповеђу утврдили, проширили и она постоји данас ево преко две хиљаде година. И све се у тој Цркви налази што је Господ донео људима, што је дао људима и што је потребно људима ради спасења и добијања живота вечнога.

Ту проповед браћо и сестре у прво време гонили су јеврејске старешине које су Господа Христа и осудили и разапели на Голготи, па су их онда гонили римски цареви, римски владари, светске власти римске империје. Преко тристотине година хришћанска крв се проливала немилице на све стране по римској царевини. Али како је рекао један хришћански учитељ: „Крв хришћана је постала семе за нове хришћане.“ Има много примера браћо и сестре да када муче некога хришћанина за веру његову незнабожци посматрају и видећи његову снагу, његову издржљивост и снагу вере, многи од њих су пристали, исповедали веру. *Верујемо и ми у Госѿода Хрисѿа...* и они су постали нови мученици и убијани су и они.

Господ никада није оскудевао браћо и сестре у својим гонитељима али и у својим исповедницима и

мученицима. Данас има много оних који гоне праву веру који гоне Господа Христа, који гоне његове следбенике. У виду разних погрешних учења, разних јереси, разних заблуда или из неких других побуда и разлога, али као што су апостоли били непоколебиви у своме уверењу и вери тако и данашњи прогнаници Христа ради и они су утврђени, уверени у исправност свога пута на коме истрајавају на томе остају и тиме сведоче да је истинска Црква *једна и једина* у овоме свету, да не постоји много цркава, јер једина права вера православна у којој је могуће човеку стећи спасење. Да су ту веру проповедали апостоли Петар и Павле, да су је потврдили свети Оци, свети Јован Златоусти, свети Василије Велики, Григорије Богослов и многи други, да је Свети Сава ту веру проповедао нашем народу и оставио њу нама као аманет да је чувамо и сачувамо да по њој живимо и да њој учимо наша млађа поколења.

Ето и ми смо данас овде сабрани сведоци те вере иако прогнани из наших велелепних храмова ми Бога славимо свуда и на свакоме месту у свакој прилици па и у импровизованим храмовима као што је ова овде дивна црква брвнара подигнута и још неке у земљи Србији. Често пута под шатором, у гаражи негде или у обичној просторији некој ми служимо Богу и чувамо и бранимо ту веру православну, светосавску.

Нека би Господ молитвама светих апостола Петра и Павла и осталих угодника својих даровао и нама снаге да и ми истрајемо на путу којим смо пошли, на путу исповедања и страдања за веру православну. Иако је потребно данас да ту веру посведочимо својим животима и својом крвљу. Јер само тако Црква Божија ће опстати докле траје света и

века. А то је Господ и обећао: „Ево ја сам с вама у све дане до свршетка века.“ Нека би Господ примио данашње наше молитве и нашу жртву данашњу, молитвама светих апостола да нам дарује Царство небеско да и ми тако када се нађемо са свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.